

faa alvorlig Sag for den Paagjældende, at Udvalget overhovedet ikke vil kunne gaa med til at anbefale Forslaget om at indføre en saadan Straf, der jo vel at mærke ikke skulde betinges af nogen egentlig forbryderisk Villie, men kunne begrundes paa Skjodesløshed, Mangel paa Duelighed o. s. fr., naar der ikke drages Omsoerg for saavidt muligt at fikke sig en sagkyndig, moden og alsidig Undersøgelse og Bedømmelse af alle de Tilfælde, hvor Spørgsmaalet reises. Vel er det ingenlunde Udvalgets Mening, at de paatænkte nye Sætter rundt om i Landet ikke skulde, ialtsald mange Steber, blive haade sagkyndige og paalidelige Retter; men det behøver dog ikke nærmere at udvikles, at Sø- og Handelsretten, ganske i Almindelighed betragtet, maa have Formodningen for i sig at indehulde den største Fond af Sagskundskab og Erfaring. Og ligesom man, efter de paagjældende Sagers store Betydning, maa ønske dem fra først af undergivne den bedst mulige Behandling, idet man ikke vil kunne berolige sig med Hensyn til Afhjælpningen af mulige Mangler ved Anvisningen paa Appel til de ikke særligt sagkyndige Overretter, saaledes er det særlig ønskeligt, at der i Afgjørelsen af disse Sager, der, som anført, i de allerfleste Tilfælde vil bero paa et Skjøn, tilveiebringes en Ensartethed, der vanskelig vilde kunne opnaas, naar Skjønnen skulde afgives snart af den ene, snart af den anden Underret, hvis sagkyndige Medlemmer kunne have en ikke lidet forskjellig Opfattelse af den større eller mindre Strengthed, der bør udvises i denne Henseende, og vel ogsaa stundom af de mange forskjellige Forhold, der bør tages i Betragtning ved Bedømmelsen. Da det nu formentlig tør forudsættes, at Henlæggelsen af disse Sager under Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn ikke vil medføre noget uoverkommeligt Arbejde for den nævnte Ret, skjønner man ikke bedre, end at det er en Foranstaltning, som anbefaler sig fra flere Synspunkter, at gjøre dette, uden at dermed kan være forbunden nogen Ulempe. Den eneste Indvending, Udvalget kan tænke sig, skulde vel være Faren for et længere Ophold af Sagen; men bortset fra, at det dog ligeoverfor den større Sikkerhed for en tilfredsstillende Behandling af saa vigtige Sager maa være af underordnet Betydning, om dertil maatte medgaa noget længere Tid, indses det heller ikke, at en Ordning som den her anbefalede virkelig behøver at medføre nogen Forhaling af Sagen i længere Tid. Derimod vil Henlæggelsen af disse Sager under Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn yderligere have den Fordel, at man formentlig saameget trostligere kan opgive Lovforslagets Bestemmelse om foreløbig Fratagelse af Retten til at fare som Skipper osv. ved Kjendelse, hvorom nærmere nedenfor. — I Overensstemmelse med det Anførte foreslaar Udvalget dels en Vædring og Tilføielse i Slutningen

af § 4, dels en Vædring i 1ste Stykke af § 8 og Udelabelsen af dens 2det Stykke.

Udfærdigelsen af en Fortegnelse over alle de Spørgsmaal, som kunne tænkes at egne sig til Forelæggelse for de Personer, som skulle afgive Forklaring i Anledning af Spulykker, for nogle eller en enkelt af dem, turde efter Udvalgets Mening være en Foranstaltning af tvivlsom Nytte, som der ialtsald ikke er tilsvækkelig Grund til at foreskrive i Loven. Den sagkyndige Ret vil selv bedst kunne afgjøre, hvilke Spørgsmaal der i hvert enkelt Tilfælde er Anledning til at stille, og hvorledes de retteste formuleres og yderligere forfølges; paa Forhaand paa en Maade at regulere Undersøgelsen, eller som en Slags Veiledning at præsentere Retten en Masse Spørgsmaal, hvoraf de færreste, ja mulig slet ingen, passe i det foreliggende Tilfælde, vil neppe være heldigt. Man foreslaar derfor at udelade det sidste Stykke i § 3.

Til § 5 foreslaar man at tilføie et nyt Stykke om, at Skipperen — som alt nu Tilfælde — bør forsyne sig med Udskrift af Søforhøret, og at derhos enhver Anden kan forlange saadan Modbetaling. Dette anses det, for at fjerne enhver Tvivl derom, rigtigt udtrykkelig at bemærke med Hensyn til den Vigtighed, det kan være af for de forskjellige i en Særlig interesse Personer, at komme i Besiddelse af de Dplysninger, der indeholdes i Søforhøret. — En Vædring i Citatet i 2den Linie af § 8 saavel som i § 22 er kun en RedaktionsSag, og det Samme gjælder Vædringsforslaget til § 1.

Et Flertal af Udvalgets Medlemmer foreslaar Dagpengene for Bisidderne i Særetterne, Lovforslagets § 14, nedsatte fra 10 til 8 Kr.

Med Hensyn til Lovforslagets 3die Afsnit bemærkes, at Udvalget ikke kan anse det for rigtigt, at en Skipper, Styrmand eller Maskinmester skal kunne ved Kjendelse foreløbig betages Retten til at gjøre Brug af sin Næringsadkomst. En saadan Dom over den Paagjældende er af saa indgribende Betydning for ham, at den ikke bør udtales, før end Sagen er tilfulde undersøgt, overveiet og bedømt i sin Helhed, og det kan formentlig ikke med Føie paaberaabes, at Kjendelsens Afgjørelse kun er foreløbig og forsaavidt kan forandres ved den efterfølgende endelige Dom; thi om end Kjendelsen maatte blive ophævet ved denne, vil dens Virkning til at nedbryde eller svække Mandens Kredit dog neppe fuldt blive tilintetgjort ved Dommens modsatte Bestemmelse. Naar det herimod maatte blive indvendt, at der kan være Tilfælde, hvor det er af den største Vigtighed strax at forhindre, at f. Ex. en Skipper, som der alt paa et tidligt Trin af Undersøgelsen er Grund til at anse overbevist om at være forfalden til Druktenkskab eller deslige, paany gaar ud med et Skib